

²⁰Amikor odaértek hozzá ezek a férfiak, ezt mondták: „Keresztelő János küldött minket hozzád ezzel a kérdéssel: Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?” ²¹Jézus abban az órában sok embert meggyógyított különféle betegségekből és bajokból, megszabadított gonosz lelkektől, és sok vaknak adta vissza a látását. ²²Ezért így válaszolt nekik: „Menjete el, vigyétek hírül Jánosnak, amit láttatok és hallottatok: Vakok látnak, sánták járnak, leprások tisztulnak meg, süketek hallanak, halottak támadnak fel, a szegényeknek az evangélium hirdettetik, ²³és boldog, aki nem botránkozik meg énbennem.”

Kedves együtt ünneplő Gyülekezet!

Amikor ezt az igeszakaszt olvasom, mindig egy, anno az újszövetségi tanszéken tanító, professzor jut az eszembe. Az idős professzor és a felesége az egyik nyáron Görögországban nyaraltak, szeptemberben pedig elmesélte egy kalandját, hogy érezzük, hogy mekkora is a különbség az ógörög és a mai görög nyelv között. Ő remekül beszél németül és szinte második anyanyelve az ógörög. Vasútra várakoztak a nyaralás egy utazásánál és valamit bemondtak, de nem értették, csak a tömeg morajlásából sejtették, hogy valami gond van. Próbálkozni kezdett hát németül, de a körülötte lévők nem értették. A sokadik ember után végül megelégedte és gondolta megpróbál ógörögül érdeklődni. Ez ugyebár nem könnyű, hiszen az ógörög nyelv nem igazán ismeri a „vasút” és hasonló modern kifejezéseket. Összerakott hát fejben egy mondatot és feltette a következő hölgynek. A hölgy először megrökönyödött, majd a nyaklancára mutatva közölte, hogy – „Köszönöm, de én már hiszek Jézusban.”. Majd kicsit odébb ment. Nos, professzorom elmondása szerint, csak egy pillanat kellett arra, hogy rájöjjön, hogy kimondott szavait, bizony elég könnyű volt félreérteni, ugyanis, valahogy így hangzott kérdése: „Ön tudja, hogy ez már az Eljövendő, vagy várunk kell még?”.

Talán érthető, hogy miért nézték hittérítőnek.

A történetet azonban nem azért meséltem most el, hogy eztán mindenki másnak is ez a kis anekdota jusson eszébe, ha Keresztelő János kérdését olvassa. A hölgy reakciójáról szeretnék most beszélni, illetve arra kérni a gyülekezetet, hogy gondoljuk át, hogy mi hogy is állunk a hit témakörét érintő kérdésekkel! Rögtön két irányba kell, hogy elindítsuk a gondolatainkat; először, hogy miként reagálunk akkor, ha minket kérdeznek a hitünkről, vagy a hitünk tartalmáról, másodsor pedig, hogy mi merünk e kérdezni, ha a hitünkről gondolkodunk.

Ha az első irányt követjük, talán mindenki számára gyorsan beugrik a pillanat, amikor leszólítják az utcán, vagy valamelyik tömegközlekedési eszközön és felteszik a kérdést: „Hisz ön Jézus Krisztus Urunkban?”, vagy, hogy „Ön megtalálta már Jézust?”. Ezek a kérdések a legtöbbször sokként érik és csak hebegnek habognak rá, vagy csak továbbmennek. A nem hívők a legtöbb esetben, mint valamilyen rámenős árust, próbálják levakarni magukról az őket megszólított és próbálják megmagyarázni, hogy szerintük miért nincs szükségük a felkínált „áruicikre”. A hívők is többnyire zavarba jönnek és, mint a hölgy a vonatállomáson, végül is, csak próbálják bizonygatni, hogy köszönik, de ők már „megvették a maguk 30 deka kereszténységüket”.

Aztán persze vannak olyanok is, akik kihívást látnak a helyzetben és vitába szállnak a vándor hittérítővel, vagy éppen paródiaként, például az „Ön megtalálta már Jézust?”-t kérdésre azzal felelnek, hogy „Miért, szerinted itt bujkál a villamoson?”.

Bármelyik esetre is gondolunk, elég egyértelmű, hogy egy egyszerű kérdésre; „Vallod e, hogy Jézus a Krisztus?”, nem tudunk, vagy inkább nem akarunk igazán felelni, csak védekezünk, mintha az életünk egy nagyon intim területét éppen támadás érte volna. Ezt a hozzáállásunkat pedig csak erősítik a mai viszonyok, például mikor az iskolákban nem derülhet ki, hogy melyik hittanra jár a gyermek, ezért többszörösen beazonosíthatatlanná kell tenni az adatkezelés szempontjából, valamint én sem evangélikus hitoktatóként szerepelek a rendszerben, hanem csak Hitoktató3-ként, nehogy rajtam keresztül kiderüljön, hogy milyen felekezetű, vagy hívő e egyáltalán a gyermek. Mert a hit, az teljesen magánjellegű. Senkinek semmi köze hozzá. Senki nem gondolhat rólam semmit az alapján, hogy kibem-miben hiszek, sőt a nagyon fejlett országokban, már ott tartunk, hogy azzal is sérti a jogaimat, a személyemet, ha csak elmondja, hogy ő bizony Megváltó Úrnak vallja Jézus Krisztus. Igen, mert ilyenek, ezek a gátlástalan bűnözők ma.

Ez a hozzáállás; a hitünk elrejtése, a világ elől való teljes elzárása, azonban a legkevésbé sem krisztusi. Ez valójában a modern keresztényüldözés, amely nem kínzással és nyilvános kivégzéssel harcol a kereszténység ellen, hanem az emberek elbutításával és azzal, hogy elhítetik, hogy nincs jogod hitvalló

keresztényként élni a világban, mert akkor kirekesztő, sértő, szeretetlen vagy. És sajnos sokszor célt érnek és a keresztény ember hallgat.

Amikor megkérdezik az utcán, hogy „Vallod-e Uradnak Krisztust?“, akkor nem egy örömteli hangos „Igen, Ő az én Megváltóm!” - felkiáltás szakad ki belőlünk egy testvéri kézfogás, vagy ölelés kíséretében, hanem gyanakszunk a kérdezővel szemben, keressük a helyzetből való minél gyorsabb kiutat és kellemetlenül nézünk vissza a helyzetet éppen megbámuló járókelőre. Ez lenne a mi örömünk az evangélium által? Erre vezet téged az, hogy a te teremtő Atyád úgy szeret, hogy Jézust adta érted? Ennyit ér a feltámadás öröme a mi életünkben?

Kereszténynek lenni, nem azt jelenti, hogy időnként elmerengek a keresztre nézve. A keresztény ember Krisztust követő ember. Olyan valaki, aki nem csak ül és hallgatja Krisztus, akár otthon a Bibliát olvasva, akár itt vasárnaponként beülve a templompadba.

A Krisztust követő ember Krisztus követe lesz. A Szentlélek mindünknek megadja, hogy szolgálhassunk más és más módokon, de, ha a szolgálatunkon nem látszik meg, hogy Krisztuséi vagyunk, ha az életünk nem hitvalló élet, akkor bizony még csak Krisztust hallgatók és nem Krisztust követők vagyunk. Jézus azonban nem hallgatásra, azaz az elhallgatásra adott példát nekünk. Mai textusunkban is olvashatnánk akár azt is, hogy egyszerűen nem válaszol János tanítványainak. Sértődötten vállat vonhatna és ott hagyhatná őket, mondván, hogy „Ha Jánosnak nem volt elég a mindaz, amit keresztelkedésnél látott és tapasztalt, akkor hitetlenkedjen csak!”. Vagy visszahúzódhatna attól félve, hogy János, most vizsgáztatni akarja és, vajon mi lesz, ha nem tud elég meggyőző választ adni neki. Számunkra, emberileg, mind a két eset elképzelhető lenne, hiszen sokszor mi is pont így viselkedünk. Jézus azonban tetteivel és szavaival is tanítja őket, kijelenti magát nekik, vagy, ha így jobban tetszik; hitvallást tesz. Jézus életét nem azért írják le az evangélisták, nem azért van négyszer is lejegyezve a Bibliánkban, mert csak így érthető, vagy, mert olyan jókat mondott, hanem mert az egész élete hitvallás a mi Mennyei Atyánk szeretetéről. Ha a mi életünk nem válik ennek a szeretetnek megtapasztalható tanúságává, akkor hiábavaló minden erőlködésünk, minden keresésünk, az egész életünk.

Ha most, az elhangzottak után, kicsit elveszettnek érezzük magunkat, hogy mit is, hogyan is kellene akkor tennünk, ne essünk pánikba! Volt ugyanis közös gondolkodásunknak, egy második irány is, amit említettem, ez pedig a hittel kapcsolatos saját kérdéseink. Sokszor szinte már azt gondoljuk, hogy ennek nincs helye a keresztény ember életében. A keresztény ember csak hisz, illetve had mondjam most inkább így; elhisz, és nem pedig kérdez. Nos, a hit, az őszinte gyermeki bizalom Istenben áldás és szükséges is, de Atyánk azért tanított és tanít is minket, illetve itt helyesebb azzal a fogalommal élni, hogy kinyilatkoztatja magát nekünk. Ezt pedig nem azért tette és teszi, hogy mi becsukjuk ilyenkor a szemünket és fülünket, hanem, hogy ismeretet kapjunk Tőle Róla.

Lehetnek kérdéseid! Sőt, legyenek kérdéseid! Egy kapcsolat akkor él, ha foglalkozom a másik féllel. Isten pedig nem rejtőzött el az ember elől, pont, hogy elé megy és hívja. Isten hív téged, de nem egy „Ismeretlen szám”-on, nem mondhatod, hogy „Én azt sem tudom, hogy kicsoda akár megszólítani.”! Illetve mondhatod, csak akkor ferdítesz, mert valójában csak nem akarsz tudni, hogy ki szólít meg. Olvasd a Bibliát! Tapasztald meg az Ő áldásait és ajándékait az életedben! Éld meg Vele a csendet! Imádkozz! Adj hálát! Oszd meg Vele a terheidet! Kérj erőt, ha a tied már elfogyott! És kérdezd Őt! Kérdezd, ha nem érted, hiszen egy kapcsolat a beszélgetéstől tud élő maradni. Fogd a Bibliád és olvasd minél többet! Ez a biztatás ma duplán is szól, mivel ma a Biblia vasárnapja van. Ha pedig kérdésed van azzal kapcsolatban, amit olvastál, akkor tedd fel, akár imádságban, akár itt a testvéri közösségben, hiszen azért helyeztél minket egymás mellé Atyánk, hogy segítsük egymást. Nem szégyen, nem ciki kérdezni, hiszen az pont azt jelenti, hogy Krisztus nem csak Karácsonykor és Húsvétkor kerül elő a szekrény mélyéről, hanem szerves része a hétköznapijaidnak, az életednek. Ez jellemzi az élő hitet; az őszinte élő kapcsolat Istennel, ez a hitvalló keresztény élet alapja. Ezért nem szégyen Keresztelő János kérdése sem. Mert igen, a nagy megmondó ember, aki nem rég még olyan magabiztosan beszélt a Messiásról, még ő is, még a börtönből is, mer és akar kérdezni. Akar tanítvány, a Krisztust követő ember lenni.

Az oltár előtt felolvasott ígéren az etióp kincstárnok szerepelt, aki szintén nem hagyta, hogy a büszkesége, vagy a félelmei azt mondassák vele, hogy nincs szüksége Fülöpre, hogy nincs szüksége válaszokra. Mert értette, hogy a hit nem magánügy. Úgy nem megy, úgy nem lehet Krisztus közösségébe tartozni.

Krisztus vállalt téged a kereszten és ma is közösséget akar vállalni veled. A kegyelem örömétől akarja

hangossá tenni az életedet. Engedd neki, hogy formáljon! Engedd neki, hogy a te életedet is hitvallássá tegye, amely arról tanít, hogy milyen a vele való élet! Így legyen! Ámen!